

Tenkrát, když jsi mi na hlavu hodila krabici s legem. Dřevěná podlaha pokropená krví.

„Vymyslel sis někdy místo, a pak se do něj přemístil?“ zeptala ses, zatímco jsi vybarvovala obrázek domku ve stylu Thomase Kinkadea. „Pozoroval ses někdy zezadu, pronikáš hlouběji a hlouběji do té krajiny, až se sobě vzdaluješ?“

Jak jen jsem ti mohl vysvětlit, že to, co popisuješ, je psaní? Jak jen jsem ti mohl říct, že navzdory všemu jsme si vlastně my dva blízci tak, jako stíny našich dlaní mísící se na dvou různých stránkách?

„Promiň,“ omlouvala ses mi, když jsi mi obvazovala ránu na čele. „Obleč se. Půjdeme do McDonaldu.“ S hlavou pulzující bolestí jsem namáčel kuřecí nugety do kečupu, zatímco ty jsi přihlížela. „Musíš vyrůst a zesílit, jo?“

• • •

Včera jsem si zase přečetl *Deník truchlení* Rolanda Barthesa. Tu knihu psal denně, celý rok poté, co mu zemřela matka. *Znám tělo své matky, píše, nemocné a pak umírající.* Tehdy jsem přestal číst. Tehdy jsem se rozhodl ti napsat. Tobě, která jsi ještě naživu.

Poslední sobotu v měsíci jsme vždycky vyrazili do nákupního centra, pokud ti po zaplacení účtů zbyly nějaké peníze. Někteří lidé se pěkně oblékají do kostela nebo na večeri; my jsme se vyfintili do obchodního centra u dálnice I-91. Vstávala jsi brzo, hodinu ses líčila, oblékla se do svých nejlepších černých šatů pošítych flitry, vzala sis své jediné zlaté kruhové náušnice a nazula černé brokátové boty. Pak sis klekla, vetřela mi do vlasů pomádu a sčesala je dozadu.

Kdyby nás viděl někdo cizí, nepoznal by, že si kupujeme jídlo v místním obchodu na rohu Franklin Avenue, u jehož dveří se válely stvrzenky od poukázek na jídlo, kde základní potraviny jako mléko a vejce stály třikrát víc než na předměstí a otlučená a scvrklá jablka se válela v kartonové krabici, jejíž

dno nasáklo prasečí krví z netěsnící přepravky s volně položenými vepřovými kotletami, pod nimiž se led už dávno roztekl.

„Dáme si ty nóbl čokolády,“ říkala jsi a ukazovala na obchod s pralinkami Godiva. Vzali jsme si papírový pytlík a do něj namátkou vybrali pět nebo šest kostiček čokolády. Často jsme si v obchodním centru nekoupili nic jiného. Pak jsme chodili a předávali si mezi sebou jednu kostičku, dokud se nám prsty sladce a černě neleskly. „Takhle si má člověk užívat života,“ říkala jsi, když sis olizovala prsty, z jejichž nehtů se po týdnů, kdy jsi ostatním poskytovala pedikúru, setřel růžový lak.

Tenkrát na parkovišti jsi křičela a mávala pěstmi, zatímco ti večerní slunce leptalo vlasy do ruda. Pažemi jsem si kryl hlavu před dutými údery tvých kloubů.

O těch sobotách jsme chodili pasážemi tak dlouho, dokud obchody jeden po druhém nestáhly kovové mříže. Pak jsme zamířili k autobusové zastávce na konci ulice, dech nám poletoval nad hlavami, tobě na tváři usychal make-up. V rukou jsme nesli jen svoje ruce.

• • •

Dnes ráno, těsně před rozedněním, stál před mým oknem jelen, v mlze tak husté a světlé, že druhý jelen, který stál opodál, vypadal jako nedokončený stín toho prvního.

Můžeš si tu scénu vybarvit. Můžeš ji nazvat „Dějiny paměti.“

• • •

Migraci může odstartovat sklon slunečního světla, který naznačuje změnu ročního období, teploty, života rostlin a přísunu potravy. Samičky monarchů stěhovavých kladou vajíčka po cestě. Každé vyprávění má víc než jednu nit, každá nit je příběhem o rozdělení. Cesta je dlouhá sedm tisíc sedm set sedmdesát tři kilometrů, víc, než kolik měří tahle země.